
Selva, by Fanny Hamelin.
Designed in 2019-2021.
Forthcoming release.

Selva

Selva, by Fanny Hamelin.
Designed in 2019-2021.
Forthcoming release.

Selva Light Roman

Selva Light Italic

Selva Light Script

Selva Regular Roman

Selva Regular Italic

Selva Regular Script

Selva Medium Roman

Selva Medium Italic

Selva Medium Script

Selva Bold Roman

Selva Bold Italic

Selva Bold Script

Selva Black Roman

Selva Black Italic

Selva Black Script

Selva Light, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Light, 60pt

It was not until
he had his hand
on the door
knob that he b

Selva Light, 33pt

Det var ikke før han hadde
hånden på døren, at han be-
gynte å mistenke hva han g-
jorde. “Det ser ut til at jeg
skal ut,” sa han til seg selv.
“Men hvis jeg skal ut, hvor

Selva Light, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Um a hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street e da Fif

Selva Light, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grönen i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till den andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergiven till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flickans ansikte, den exakta

Selva Light, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revêtit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. Debout devant l'immeuble, il fit une pause. Il ava

Selva Light, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa a blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse già successo. Quando apr

Selva Light, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniui, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis atkimirką pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip pat, kaip dabar jį supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų įmanoma nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau pasakutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkti kinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Light Italic, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Light Italic, 60pt

*It was not until
he had his hand
on the doorknob
that he began*

Selva Light Italic, 33pt

*Det var ikke før han hadde h
ånden på døren, at han beg
ynte å mistenke hva han gjo
rde. “Det ser ut til at jeg skal
ut,” sa han til seg selv. “Men
hvis jeg skal ut, hvor skal jeg*

Selva Light Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street e da Fifth Av

Selva Light Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut, ” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flickans ansikte, den exakta positionen för he

Selva Light Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sorts, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. «Il me semble que je sois arrivé», se dit-il. Debout devant l'immeuble, il fit une pause. Il avait soudain l'impression que ça n'avait plus d'imp

Selva Light Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse già successo. Quando aprì la porta che lo conduceva nell’atrio, si di

Selva Light Italic, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš atrodau, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeinu, kur aš tiksliai? Po valandų, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ąjoje gatvėje ir Penktojoje aveniui, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiųsiems. Jis akimirka paga lojo apie Vermeerio karveivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar jį supančių saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madis on Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir p amatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais p astatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jaučėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulą, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai ai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis. – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvėnas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiam ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir tom is pirmomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada n egalėjo būti tikras dėl to.

Selva Light Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Light Script, 60pt

*It was not until
he had his hand
on the doorknob
that he beg*

Selva Light Script, 33pt

*Det var ikke før han hadde
hånden på døren, at han be-
gynte å mistenke hva han g-
jorde. “Det ser ut til at jeg sk-
al ut,” sa han til seg selv. “M-
en hvis jeg skal ut, hvor skal*

Selva Light Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Um a hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street e da Fif

Selva Light Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut, ” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökt e komma ihåg uttrycket i flickans ansikte, den exak

Selva Light Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. De bout devant l'immeuble, il fit une pause. Il avait soudain l'impression que ça

Selva Light Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse già successo. Quando aprì la porta che lo

Selva Light Script, 6pt

Tik numojų ranką prie durų rankenėlis jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš atrodau, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išėisiu, kur aš tiksliai? Po važiavimo, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ųjų gatvėje ir Penktosios gatvės, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pažvelgė apie Vermeerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąjį vyro nugarą. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar jis supanėjęs saulės šviesoje. Jis vaikščiojo. Jis pamažiau judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo prie šios pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepapastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį: „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikiėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam su teikiama galimybe absorbuoti moters buvimą, aptūdinti ją pačiai ir sufurmuoti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster* has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has extolled his loaded virtues in

---

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan, Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo Emerson*. The transcendentalists believed that the symboli

---

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions, Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Words*, was published in October 2017 by *Seven Sto*

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAWE* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DIRDA* IN THE NEW YORK REVIEW OF BOOKS IN 20

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN, JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK OF THE AMERICAN TRANSCENDEN

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS, MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND THEMSELVES OBLIGED TO WORK AS PART OF SOMEONE ELSE'

Selva Regular, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Regular, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that h

Selva Regular, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg skal ut,

Selva Regular, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th

Selva Regular, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i f

Selva Regular, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sors, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. «Il me semble que je sois arrivé», se dit-il

Selva Regular, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde e al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Sta camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calm

Selva Regular, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlis jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiam ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atšakytį. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebėjęs sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinėti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Regular Italic, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Regular Italic, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that he

Selva Regular Italic, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg skal ut,

Selva Regular Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th

Selva Regular Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och unga flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flic

Selva Regular Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sors, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers l'est et sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. «Il me semble que je sois arrivé», se dit-il. Debout devant l'immeuble, il fit une pau

Selva Regular Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70^{es}ima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde e al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come

Selva Regular Italic, 6pt

Tik numojės ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo žiūrėti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniui, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiškais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tik stia jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar, ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurio s atves jį į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei vis a tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis. – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kevinas to nesitikiėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiam ir suformuoti savo išpaidžius, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosioms akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Regular Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Regular Script, 60pt

*It was not until
he had his hand
on the doorknob that h*

Selva Regular Script, 33pt

*Det var ikke før han hadde
hånden på døren, at han be-
gynte å mistenke hva han
gjorde. “Det ser ut til at jeg
skal ut,” sa han til seg selv.
“Men hvis jeg skal ut, hvor*

Selva Regular Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street

Selva Regular Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flickans

Selva Regular Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sors, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. «Il me semble que je sois arrivé», se dit-il. Debout devant l'immeuble, il fit u

Selva Regular Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse

Selva Regular Script, 6pt

Tik numojes ranką prie durų rankenėlis jis pradėjo įverti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai i? Po valandos, lipidamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ųjų gatvėje ir Penktąją aveniū, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, tuumpalaidiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagaltėjo apie Vermerio kaveivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėties aplink taurę, raudonąją veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapij ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo prie šiais pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidavęs duris, kurias atvėrė, jis įvestibi uli, jis pasakė sau paskutini patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis. – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Koinas to nesiūtkėjo ir tai ji išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moteris buvimą, apibūdinti ją pačią ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priverisdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmesiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo sąvęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbė sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to, jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

*Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in *City of Glass* or Hawthorne's Fanshawe in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature*. Dirda also has extolle*

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan, Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo Emerson*. The transcendentalists b

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions, Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4321*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Wo*

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAWE* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DIRDA* IN THE NEW YORK REVIEW O

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN*, *JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK OF THE AMERICA

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS*, *MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND THEMSELVES OBLIGED TO WORK A

Selva Medium, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Medium, 60pt

It was not until he had his hand on the door knob that

Selva Medium, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg sk

Selva Medium, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Medium, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsole n, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte ko

Selva Medium, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il comença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sors, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. «Il me

Selva Medium, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto o la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più imp

Selva Medium, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką dar o. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vieno jejo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaimiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi palykimas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurelę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar jį supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kinai to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant gali mybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebėjęs sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti

Selva Medium Italic, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Medium Italic, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that h

Selva Medium Italic, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg s

Selva Medium Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Medium Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsoolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte ko

Selva Medium Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé »,

Selva Medium Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è di retto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. “Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere

Selva Medium Italic, 6pt

Tik monojės ranką prie durų rankenėlis, jis pradėjo švartti, ką daro. „Aš, atrodo, išėjau“, - pasakė jis sau. - Bet jei aš išėjau, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, tumpalaitakiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, ir audoną veidą be veido. Mintyse, jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar, jį supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, - pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprasčiai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidavęs duris, kurios atves jį į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, - sakė jis. - tada privaltau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiam ir suformuoti savo išspūdzius, ji kalbėjosi su juo, prieš vėdamą jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimėto, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebėjo sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminimai dalykai, jis žinojo, t

Selva Medium Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Medium Script, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that he

Selva Medium Script, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. "Det ser ut til at jeg skal ut," sa han til seg selv. "Men hvis jeg skal

Selva Medium Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 d

Selva Medium Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihå

Selva Medium Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. D

Selva Medium Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. “Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva strano

Selva Medium Script, 6pt

Tik numeņes ranka pūc durv rankenētēs jās pradējo ietārti, kā daro. „Aš, atrodo, išeinu”, – pasakē jis sau. – Bet jei es išeisiu, kur aš tiksliai eisi? Po valandos, lėpdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktąjyje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aišviais, trumpalaikiškais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir askeetiškas, tarsi paliktas mirtiesiems. Jis akimirka pagaltėjo apie Vermerio kareivio ir jauno merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėčių aplink taurę, raudonąją taldą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekancius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikišėjo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau”, – pasakė jis sau. Jis storėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Ji jau tarsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidavęs duris, kurios atvėrė jį vestibulį, jis pasakė sau paskutini patarimą žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų”, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių ir Keinas to neskaitė ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiatį ir suformuoti savo išpūdžius, ji kalbėjosi su juo, priverisdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmiesiems akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo sąvęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, tūrėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada ne

---

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature*. *Dirda*

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan, Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purlined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo Emerson*. The tr

---

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions, Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4321*, have also met with critical accla

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAWE* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DERRIDA* IN THE NEW YORK RE

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN*, *JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK OF THE AM

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS*, *MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND THEMSELV

Selva Bold, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Bold, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob th

Selva Bold, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis j

Selva Bold, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Bold, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergiven till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och

Selva Bold, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sors, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gau-

Selva Bold, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordarsi l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto d'ora. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente no-

Selva Bold, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlis jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidarė duris, kurios atves jį į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdį, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo sąvės. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbęs sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atminti

Selva Bold Italic, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Bold Italic, 60pt

*It was not un-
til he had hi-
s hand on th-
e doorknob t*

Selva Bold Italic, 33pt

*Det var ikke før han had-
de hånden på døren, a-
t han begynte å mistenk-
e hva han gjorde. “Det s-
er ut til at jeg skal ut,” s-
a han til seg selv. “Men*

Selva Bold Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde de vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus

Selva Bold Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dör rhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, gröna i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stråm, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och unga fli

Selva Bold Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il

Selva Bold Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si

Selva Bold Italic, 6pt

Tik mumojų ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“; – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lįdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu su 70-ojoje gatvėje ir Penktąjio aveniu, jis vis dar neatsakė į klaušimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiųjų. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąją veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar: ji supančių saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir mėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“; – pasakė jis sau. Jis stovėjo prie šais pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“; – sakė jis, – tada prie lauro atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Krinas tuo nesitikėjo ir tai jį išmėtė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteiktą galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpušius, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimėtė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbęs sujungti savo susitikimą su moterimi

Selva Bold Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Bold Script, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that h

Selva Bold Script, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg sk

Selva Bold Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Bold Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte

Selva Bold Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que

Selva Bold Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole e che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. “Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza.

Selva Bold Script, 6pt

Tik numeġs ranka pried d'urq rankenētēs jis pradėjo įtarti, ką darė. „Aš, atvėdo, išėjau“; – pasakė jis sau. – Bet jei aš išėjau, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojo gatvėje ir Penktąjį aveniū, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vieno je jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aiškiais, tūmputa ikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir askeetiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivį ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aptink taurė, laudoną vietą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekantius pro langą, taip, kaip dabar jis supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“; – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kuriuos atvėrė jis į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“; – sakė jis. – tada priešais atidaryti akis. Tai moteris atidarys buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Keinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpažintį, ji kalbėjosi su juo, prievardama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmuosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo aiškinti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis suugebės stajungti savo sustikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisiminti

---

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fans* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary*

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan, Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo*

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *43*

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHA WEIN* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DIRDA* IN THE NEW

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN*, *JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK O

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS*, *MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND

Selva Black, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Black, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob t

Selva Black, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men

Selva Black, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Um a hora depois, ao subir do ôn

Selva Black, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flic

Selva Black, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il e commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un

Selva Black, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto davvero. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’

Selva Black, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiųsiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviestą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebepatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai ji išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo s

Selva Black Italic, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Black Italic, 60pt

*It was not un-
til he had hi-
s hand on th-
e doorknob t*

Selva Black Italic, 33pt

*Det var ikke før han ha-
dde hånden på døren,
at han begynte å miste
nke hva han gjorde. “D-
et ser ut til at jeg skal u-
t,” sa han til seg selv.*

Selva Black Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir d

Selva Black Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Ver

Selva Black Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de ma

Selva Black Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva da l'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circonda ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove c'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a

Selva Black Italic, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėles jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojo gatvėje ir Penktojoje aveniui, jis vis dar ne atsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kita pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagatėjo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir į uelėjo į ryšus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir pietų į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidavęs duris, kurios atves jį į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privaleu atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dešimt tam tikrų priežasčių kveinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas ryko per greičiai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpuidžius, ji kalbėjosi su juo, prievardama jį su tsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo sąvęs. Vėliau, kai jis turėjo laik

Selva Black Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Black Script, 60pt

*It was not un
til he had hi
s hand on the
doorknob tha*

Selva Black Script, 33pt

*Det var ikke før han ha
dde hånden på døren, a
t han begynte å mistenk
e hva han gjorde. “Det se
r ut til at jeg skal ut,” sa
han til seg selv. “Men hvi*

Selva Black Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus nú

Selva Black Script, 18pt

*Det var inte förrän han hade sin hand på dör
rhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han förtfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grönn i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka le*

Selva Black Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70e rue et de la 5e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il l'entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il l' revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite e, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche

Selva Black Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di riciclare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente

Selva Black Script, 6pt

Tik numeņes ranka pīc durā rankenēlās jīs pradējo iatvā, kā d arē. „Aš, atvedo, īšeina”; - pasakē jīs sau. - Bet jei aš īšeisīu, kur aš tīksītai? Po valandos, līdamas ī autobusō Nr. 4 autobusu 70-ojje gatvēje ī Penktejje aveniū, jīs vis dar neatšakē ī klausīmaj. Vienģje jō pusģje buvo parkas, žāliās vyto saulģje, su ašvītais, trumpataikiais šešėliais; ī kitā pusģ buvo Frīkas, baltas ī ask etiškas, taīsi paliktas mīrustiešams. Jīs akīmirkā pagatvģje apī e Vermeerī karėivio ī jaunos mergīnos žygsenā, bandydamas pīsimīnīti mergīnos veido īšvaitškā, tīkslījā jōs rankū padėtį aplīn k taurė, raudonā veidā be veido. Mintyse jīs pagaro žvīlgsnį ī mēlynā žemėlapi ant sienos ī saulės spindulius, tekancius pīo la ngā, taip, kaip dabar jī supanėtį saulės sriensį. Jīs vaikšėtģje. Jīs perģje gatvę ī judėje ī ryjus. Madison Avenue pasuko ī dešinę ī r nuģje ī pietus bloko link, pasuko ī kairę ī pamatė, kur yra. „Aš taīsi atgykau”; - pasakē jīs sau. Jīs storģje pīrešais pastatū ī p adarė pėrtavukā. Staiga tai jau nebeatvedė svarbu. Jīs jauėsi n epaprastai ramus, taīsi rīskas jau būtu jam nuīke. Atidarė durīs, kurīos atvėrė jī ī vestībūlģ, jīs pasakē sau paskutinį patarīmo žodį. „Jei visa tai vyksta īs tīkrūjį”; - sakė jīs, - tada pīrtavau atī daryti akīs. Tai meierīs atidarė buvo durīs. Dėl tam tīkrū pīešā sėiū Krīnas to nesitīkģje ī tai jī īsmetė īs kelio. Jau tada rīskas e yko pėr gėitai. Pīeš jam suteiktiant galimybę absorbuoti meierīs buvīmā, apībūdīnī jā pačiai īs sūfūrmuoti savo īspūdžius, jī k alģģjosi su juo, pīriversdamā jī atsakyti. Todėl, net ī tomīs pīrm esiomīs akīmirkomīs, jīs pasimėtė, pradģje atsilīkti nuo sargės. Vė liau, kai jīs turģje laiko opmāstyti sūvos įrykiūs, jīs sugėbės sūju ngti savo susitīkimā su meierimi. Bet tai buvo atmintis ī pīsimin

---

Selva Roman, *Italic & Script*, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster* has established one of the most distinctive niches i

---

Selva Roman, *Italic & Script*, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan, Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* an

---

Selva Roman & *Italic*, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions, Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM POE AND HAWTHORNE IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE WILLIAM WILSON IN CITY OF GLASS OR HAWTHORNE'S FANSHAWE IN THE LOCKED ROOM, BOTH FROM THE NEW YORK TRILOGY. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED MICHAEL DIRDA I

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN, JACQUES DERRIIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTE

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS, MOON PALACE*. AUST

Designer	Fanny Hamelin
Description	<p>Selva is a sharp and delicate Scotch typeface family composed of Roman, Italic and Script cuts. The contemporary Italic and Script are very dynamic with their 25° slant but they have two very different personalities.</p> <p>The Script brings classical calligraphic details such as connexions, letter structures and rhythm, whereas the Italic is much more inspired by traditional Scotch typefaces with its slender terminals and its dancing attitude. They make two great companions for the Roman, which structure is slightly condensed to follow its slanted styles. The calligraphic influence, notably apparent in the pinched curves and the tall capitals, ascenders and descenders, is counterbalanced by a modern aesthetic with its sharp breaks, its drops cut at right angles and its systematic look. This type family is inspired by details of various fonts and styles and renders it into a cohesive type family that aims to encapsulate the spirit of Scotch typefaces.</p>
Design Date	2019–2021
Release Date	Unknown for now
Nb of styles	15 styles
Nb of glyphs	<p>XXX (Roman) XXX (Italic) XXX (Script)</p>
Contact	<p>Fanny Hamelin fanny.hmln@gmail.com www.fannyhmln.xyz @fanny.hmln</p>

Charset	Latin-A Extended
Covered languages	<p>Afrikaans, Albanian, German, English, Assou, Lower German, Lower Sorbian, Basque, Bemba, Bena, Bosnian, Cape Verdean, Catalan, Chambala, Cisena, Cornish, Mauritian Creole, Croatian, Danish, Diola-fogny, Spanish, Estonian, Faroese, Filipino, Finnish, French, Riparian Franconian, Friulian, West Frisian, Scottish Gaelic, Galician, Welsh, Ganda, Gusii, Upper Sorbian, Hungarian, Indonesian, Irish, Icelandic, Italian, Kalenjin, Kiga, Latvian, Lithuanian, Luhya, Luo, Luxembourgish, Makuwa-Meetto, Makondé, Malay, Malagasy, Maltese, Mannese, Matchamé, Northern Ndebele, Dutch, Norwegian Bokmål, Norwegian Nynorsk, Nyankolé, Oromo, Polish, portuguese, Romanesque, Rombo, Romanian, Roundi, Rwa, Rwanda, Sambourou, Inari Sami, Northern Sami, Sangho, Sangu, Shona, Slovak, Slovenian, Soga, Somali, Swedish, Swiss german, Swahili, Taita, Czech, Teso, Turkish, Turkmen, Vunjo, Walser, Wolof, Zulu</p>